

گل سپرلے

پنابا لاء ترکزے

ءاءبى ءوستانو مرکه مردان، پبستونخوا

ٲول حقونہ د اعراف ٲر تنگ ٲر ٲس دي

ضابطہ

د کتاب نوم : گل او سپرلے
مصنف : اياز اللہ ترکزے
کمپوزنگ : سلہمان کامل
ٲروف ريڈنگ : ٲير صاير شاہ
چاپ : اول (۲۰۱۴ء)، اکتوبر
شمر : ۵۰۰
بيعه : ۲۰۰ روٲی

رابطہ

اياز اللہ ترکزے

03125945568

اعراف ٲر تيرز، نديم تيريد سندر، محلہ جنگي ٲہنمور

سلہمان کامل

03005729287

مرکہ ٲيلي کٲشتر، نہر چوک، ٲورے هوتے مردان

فہرست

صفحہ	مضمون	شمارہ
3	سریزہ	1
7	دایاز اللہ ترکی شاعری	2
12	"لاس کنبی می قلم دے یارہ تا باندی غزل لیکم"	3
19	خپلی خبری	4
22	دعا	5
23	سپرلی دی ددی سترگو درنگونو نہ شرمیبری	6
24	یادونہ دی زما دزپہ بی تاب نہ کله وخی	7
25	تیارہ دژوند شوہ پہ رنا بدلہ	8
26	زما لہونے زپہ دے لہ تانہ نہ صبریبری	9
27	زما پہ زپہ دغم داغونہ دی دشمار نہ وتی	10
28	جوہرہ چہی گر خہدلی او دنیا راتہ کتلے	11
29	پریردم درتہ دا کلے مینہ ورمہ خان سرہ	12
30	زما دزپہ پہ تلوسو کنبی تہ یی	13
31	زہ تا سرہ خومرہ مینہ خومرہ محبت کوم	14
32	راشہ یو خل بیا پہ دی لار لالیہ	15
33	د دہری خوشحالی نہ نن د خان سرہ خندیرم	16
34	زما بنائستہ جانانہ لہ راشہ پہ دی لور	17
35	ستا د چم خاوری ، گردونہ می یادبری	18

36	خداے زده چي بيابه خومره مئينان لاندې قتلېري	19
37	گلاب گلاب رېدے رېدے بهار راله پکار دے	20
38	تورو تورو سترگو دې رنځور کړمه	21
39	شېخه نن څنگه ته راغله مېخاني ته	22
40	ستا د غم خواږه دردونه راسره دي	23
41	خفه توله دنيا وي جانان چي مې خفه شي	24
42	د ميني ابتدا کوم له تا جانانه	25
43	را به شي ملاو به شي کله خو په لاريوه ورځ	26
44	هغه راغله زمونږ کور ته په بانه بانه	27
45	دېر زيات دي ظالمان ستا د کلي خلق	28
46	ستانه بغېر جانانه دنيا توله پيکه پيکه ده	29
47	پښتونه وروره	30
49	خطونه	31
50	سترگو دې د زړه حالونه وونيل	32
51	اوس به ستا د کلي تمنا کوم	33
52	ما خو خپل ځان گټه زمانه شولو	34
53	هېر به کړمه تا کېږي به دا څنگه	35
54	څنگه به گيلې ماني کومه اوس هغه ته	36
55	چي وکړي چاسره نيکي هغه ختمېږي کله	37
56	پوې نه يم چي سترگي مې نن تا پسې ژړېږي ولي	38

57	ستا ميني رانه جوړ کړلو پاگل	39
58	خپل به کړمه تاراشه يو ځل بيا	40
59	سپوږمۍ	41
60	نۀ زما شه ماله خپله نښانه مۀ راکوه	42
61	از مښت	43
62	توله توله شپه کښي نۀ راځي خوبوبه	44
63	يادونه	45
64	نۀ مي جانان نۀ محبت پاتي شۀ	46
65	جانانه	47
67	دوه شعرونه	48
69	څومره غمونۀ مي زغملې د شمارلو نۀ دي	49
70	د ميني او ښکلا وختونه لږ راياد کړه	50
71	راشه راشه	51
72	څۀ مينۀ چي ستا او څۀ مينۀ چي زما شي	52
73	جانانه د نظره به شي ځان مۀ جوړوه	53
74	بېگناه يم ستا په ياد کښي ژړېدلۀ توله شپه	54
75	څه په مخه دي ښه	55
77	مستو خنداگانو دي شوکليۀ دے	56
78	هغه څۀ چي زۀ نې په تاباندي شېدا کړم	57
80	هغه سترگي	58
81	ماته ياد دي	59
83	پښتنو زلمو	60

86	لاڙي د ژوند دې ټول رنگونه يوږل	61
87	د سادہ حسن ملکہ	62
89	سندره	63
90	مادرته په لاره کښي گلونه دي شيندلي	64
91	خوند	65
92	خوږه خوږه	66
93	په هوا کښي شمعي بلوي راته پاگل ښکاري	67
95	پوښتنه	68
97	ورک به کړو غمونه راځه چې نوي دنيا جوړه کړو	69
98	د زېږي ځان	70
100	د بېل په کار کښي کار لرل زمانه نه کېږي	71
101	وړوسته خواش	72
103	زړه مې غواړي چې ځان ته دې نژدې کړم	73
104	ماشاء الله ، سبحان الله ، ماشاء الله ، سبحان الله	74
105	د سترگو په لېمو کښي دې اشنازه گرځومه	75
106	منت	76
108	تا کړم لېونې جانانه تا خو سم پاگل کړمه	77
109	بس دے اوس نې هېر کړه	78
110	مايوسه	79
112	ژړوي مې ستا خواږه خواږه يادونه	80
113	تا پسې په کړاو کښي څه کم پاتې نه وه	81
114	سوچونه او فکرونه بدلول غواړي	82
115	زما په سترگو کښي خو ستا څېره ده	83

116	کله مي سو چو نو کله فکرونو کښي توکهرې	84
117	هسي د دروغو په بانو باندې راضي شوم	85
118	دردونه ئي ټول ما سره پرېږدئ	86
119	ديدن	87
120	زما په زړه کښي ئي رازونه کتل	88
121	زما په حال باندې خندا مۀ کوه	89
122	وړوکوالے	90
123	ذکر د بي وفا جانان کول عبث دي	91
124	زړه وړکولو کښي تاوان نشته	92
125	غټو غټو سترگو ئي زما خوبونه وړي دي	93
126	يخې اوبه	94
128	سو چونه او فکرونه چي دې سم وي	95
130	روغ کۀ له ونه یم تۀ به مي نۀ هېرېږي	96
132	ماته ئي ووايئ	97
134	ځان راته شاعر نۀ ښکاري هر څۀ په توکل ليکم	98
135	کۀ تۀ د حد نه پورې وځي راته حال ووايه	99
136	دوه شعرونه	100
137	لوپټه	101
138	خبره ټوله زما سپينه ده ، مني او کۀ نه	102
139	اشنا تۀ رانه لارې ستا غمونه رانه نۀ ځي	103

سرریزه

ما به دَ محله جنگي دَ معروف پبلېشر مکمل شاه دَ زلمي ډيزائنر ورور عابد سره دَ خپلې مجلې "دستار" تائيتل جوړولو، مونږ به رنگونو سره لوبې کولې او دۀ به راته په خیر خیر، په مړاو مړاو نظرونو کتل. مونږ به په ردیفونو، قافيو، رپورتاژونو، سفر نامو، داستانونو او ناولونو خبرې کولې او دۀ به په خپل زیرک نظر دَ دې ټول منظر انځوگري کوله. هغه وخت نه ما ته پته وه چې دا زلمی به یو ځل دَ پښتو دَ شعر و شعور او دَ ناول دَ مېدانونو شهنشاهی ته راوځي او نه شاید هغه دا تصویر کش په دې خبره چې گنې زۀ به یو ځل دَ پښتو دَ کتاب دَ عمل په پسته، بنائسته او رڼه غېږه کښې دَ ژوند سترې سترې ساگانې دمه کوي. مونږ دَ پښتو بنائسته دستار مسلسل درې کاله وچلولو او بیا مو ورپسې پوره درې کاله دمه وکړه. دَ پښتو دَ اخبارونو او مجلو دَ ژوند ساه هم دومره لنډه تنگه وي، که یو کس ډېر زورور او دیده ورشي خو په یو سر یو ځان به څومره ټوپ څومره منډه وهي. درې کاله پس ما او زما دَ قطر دوست حاجي گلزار خان دَ یوې نوې مجلې شروع کولو تابیا وکړه. دَ دوه درې میاشتو کاغذي کاروایی او کمپوزنگ دَ سترو نه پس چې ما دَ مجلې مواد ترخ کښې نیولي دَ محله جنگي دَ شاهي لختي په لومۀ پل واورېدم نو دَ "ملاکنده

کاغذ " د مالڪ على خان دكان ته لارم، هغه سره مې څه حساب کتاب کولو چې د شاه اړخه مې يو زلمي په اوږه لاس کښېښوده "صابر شاه صاحب سترې مښې، راځه قهوه به ما سره زما په دفتر کښې څښکې" او بيا زه هغه خپل ښکلي ښائسته دفتر ته راوستم. هغه د خپل لورې مېر په شاه په لورې پسته کرسې. کښېناسته. لاندې دراز ته نې لاس کړه ما ته نې يو ناول راکړه. "جي دا واخلې دا زما تازه ناول چاپ شوې دے" ما به کله کتاب ته کتل او کله دې زلمي ته. زما يقين نه راتلو چې دا ناول د هغه چا دے پوره درې کالو کښې مونږ سره په ناسته کښې ټولې درې خبرې هم نه وې کړې. خاموش خاموش، چپ چپ، خو رښتيا چې "ختکې چې ختکې ته گوري نو رنگ پرېږدي" د دې متل په مصداق د علم د زده کړې د پاره صرف فلمي محفلونو کښې بې کتابه ناسته هم کافي وي او بيا د هغه ناول "جونگره" ما ځان سره راوړه او هغه ما نه زما "معمار" ايسار کړه "بس باچا جي دې نه پس به د معمار د نشر و اشاعت ذمه واري زه تر سره کوم" او دا هغه ځکه وئيل چې هغه د اعراف پر تيرز مالک وه. د دې ښار يو ياد پبلشر هم وه. دا زما د پاره د زړه د خوښې او خوشحالي خبره ځکه وه چې د لويو لويو پريسونو په لويه تاو راتو کوڅه کښې که يو خوا هغه زما په سوچ د هر چا نه زيات پوهېده نوبل خوا هغه د سوداگرو په دې بازار کښې يوستو لیکوال دے نو ظاهره

خبره ده چي هغه به د "پښتو" مجلې سره د هر چا نه زياته خواري كوله ، او بيا هغه څه د پاسه يو كال معمار چاپ كړه او ډېره ښه نې چاپ كړه ، ډېره په مينه نې چاپ كړه. اوس هغه د معمار د كور سره دے او اوس هغه د يو ناول نگار سره سره يو ښه افسانه نگار هم دے خو زما د حېرت اندازه هغه وخت د حده نه واورېده چې يوه ورځ هغه ما ته غټه كاپي په لاس كښې كښېښوده "هن جي دا زما د شاعري كتاب دے، دا وگوره او دا اصلاح كړه او په دې سريزه وليكه" د ناول ستغ سپور سفر نه پس د افسانې د ارمان د جهان كوتو نه سر كول او بيا د شعر د درخود اشنايي كول او هغه هم صرف په دريو څلورو كالو كښې خو مشرانو رښتيا ونيلي دي چې درومې څه به مومې. نن زما د خوږ ملگري اياز الله تركزي د شاعري كتاب چاپ كېږي او نن هغه د خپل مصروف ژوند سره په هله هله ساه گانو د شاعرانو د قطار په سر كښې روان دے. صاحب كتاب شاعر او ما ته پته ده چې هغه مستقل مزاجه زلمے دے. دا د هغه ورومې كتاب دے. اوس به هغه دا مزل وهي او د پښتو د څڼې او وړبل د سفر به د هر چا نه په لويه بازي لويه ادا لومے تاوان گټي.

يادونه دې زما د زړه بې تاب نه كله وځي
خوشبو ځي د گلاب نه، د گلاب نه كله وځي
زړگيه قيامتونه نې نظر كښې لا اوس هم شته

مستي ئي دَ دوو سترگو دَ شباب نه کله وڃي
 زما دَ پښتونخوا دَ درد احساس به درته وڃي
 ايازه روي خپل چي دَ پنجاب نه کله وڃي

زار دَ دغه گل دَ پانې پانې شم
 تا چي خپلو زلفو کښي بنلي دے
 دا چي په ملک ملک دي مشهور په تنگ
 دا زمونږ دَ خاورو ختو کلي دے

او دَ بناغلي اياز په "گل سپرلي" کښي دَ دي نه هم ښه ښه
 شعرونه شته. ځني شعرونه ئي کمزوري هم دي خو دلته دا کتل
 پکار دي چي دَ اياز دَ شعر سفر څومره دے. صرف څلور پينځه
 کاله ... او په څلورو پينځو کالو کښي دوهمه تيز او حسن خېز
 سفر وهلي دَ لويې لاز او ډاډ خبره ده. زما يقين دے چي ځوان
 زلمي اياز ترکړي به راتلونکي وخت کښي دَ خپلي سرداري او
 سالاري ژبي پښتو دَ پاره دَ دي نه هم لوي لوي کارونه وکړي.

سيد صابر شاه صابر
 تاکال، پېښور

د اياز الله تركزي شاعري

بناغلي اياز الله د ادب په مېدان کېنې نو وارد نه دے . له دې اگاهو ئې د "جونگره" په نوم يو ناول هم پښتو ادب ته والى کړے دے چې د لوستونکيو له خوا ئې پذيرايي شوې ده . اوس دا دے هغه د شاعري مجموعه هم چاپ کوي . هر څو که هغه هلك دے او په دې عمر کېنې هر کار ته د بنده ډېره تلوار وي چې زر زر دې هر څه سر ته ورسوي . دغه تلوسه بيا بنده دې ته نه سموي چې کوږے دے گرنگ . زما په خيال هغه د خپل کاروباري مصروفيت په وجه ځان ته د مطالعې يو مربوط نظام نه دے برابر کړے او شايد د روزگار دغه غميزې چرته ادبي محفل ته هم کم کم په تلو اماده کړے دے خو شاعري ئې په تسلسل سره کړې ده او کوي ئې چې اوس ئې دا ده په کتابي شکل کېنې راغونډه کړې ده .

د بناغلي اياز الله په دې مجموعه کېنې د غزلونو نه علاوه نظمونه هم شامل دي . د هغه شاعري لکه د هغه په شان نرمه نازکه ده او چې څنگه هغه په عام ژوند کېنې قلا ر قلا ر دے دغه شان ئې شاعري هم بې ضرره او قلا ر قلا ر ده خو د شاعري د مطالعې نه پس ئې سرے په دې نتيجه رسي چې د هغه دغه قلا ر شخصيت په شا يو ډېر نا قلا ر زړه هم کار فرما

دے چي د دہ حسي صلاحيتونه ئي را پارولي دي او د د دغه راپار شويو صلاحيتونو د اظهار د پاره د شعر و نيلو لاره غوره كړې ده . دا لاره كه هر خو اسانه نه ده خو خپله خبره بل د رسولو ، د محبوب ظلم او زياتي ښكار كولو ، د جبر خلاف احتجاج كولو د پاره يوه لنډه لاره ضرور ده . په دې لاره د تگ د پاره ځان سره څه وړل پكار دي ؟ دا سوال جواب ته اړتيا لري . دا سوال كه يو ډېر مهم حيثيت لري خو د ښاغلي اياز الله تركزي په حواله په انفرادي توگه هم نظر انداز كېدے نه شي . د ادب د لارې سفر د پوهې يوه بې پناه پنگه د توبښې په توگه ځان سره وړل او دغه توبښه په لومړي هنر او كمال تر منزله رسول هم د تجربه غواړي او هم حوصله . هله كېدے شي چې دا كاروان سرے په خبر او عافيت سره په منزل ولگوي .

د بعضي محترمو دانشورانو دا حكم نظر انداز كول هم گران دي چې د كتاب په چاپ كښې تلوار نه ده پكار خو دې خبرې سره به څه كوو چې زلمي له اختياره منع نه دي . اياز الله هم زلمے دے ، وينه ئي توده ده او چې ورسره شاعر هم دے نو بيا خو به خبره ډېره خطرناكه وي چې د هغه په لار كښې د خنداڼو پېدا كولو كوشش كوو . هر څه چې دي هغه مجموعه مرتب كړې ده او د پښتو ادب مټيانانو ته ئي ډالۍ كول غواړي .

نو مصلحت په دې کښې دے چې که په لار ورسره تلو ته متفق نه یو چې لار ورته هم ونه نیسو. ځکه چې وخت د ټولو نه لوی استاد دے او ډېرو لویو لویو استاذانو په یوه موقع خپل د ورومبي دور کتابونه پټ کړي یا له مینځه وړي دي.

ښاغلي ایاز الله ته د عمر یوه اوږده موده په سر پرته ده. باید چې هغه لکه د ژوند شاعري هم سنجیده واخلې او فقط د وخت تیري د پاره ئې یوه ذریعه ونه گڼي. زه ورته خوش بیننه یم چې کبېرې به هم دغسې. ځکه چې هغه کښې هغه ټولې خوبۍ په نظر راځي کومې چې په یو ښه شاعر او ادیب کښې پکار دي.

هسې خو ښاغلی ایاز الله تر کړۍ روزگار هم د کتابونو چاپولو کوي، نو چې زندگي ئې کتابونو سره ده بیا ورته څه گران دي چې د دغه کتابونو نه استفاده هم وکړي او پوهه ترې نه واخلې. هم دغه پوهه به ئې د راروان ژوند د پاره بل مشال وي او د دغه مشال په رڼا به د خود تنقیدی د عمل په اینه کښې د خپل قد جائزه واخلې او د پښتو ادب نظم او نثر په دواړو حوالو به ځان له یو مستقل ځای وټاکي. د دغه په حقله زما د امېد اندازه د یقین تر حده قوي او توانا ده. زه د خپلې دې دعوي د ثبوت د پاره د دې مجموعې نه د داخلي شهادت په توگه ډېر شعرونه پېش کولې شم خو دې سره به ئې د کتاب د

مجموعي تاثر ستر مات شي، نو گران لوستونکي دې د کتاب لوستونه پس خپله يوه راښايي قائمه کړي او زما دعوی دې ورسره په تله کښې واچوي. زه ډېر په وثوق سره وئيلے شم چې قدرمن لوستونکي به هم د ښاغلي اياز الله ترکزي په حقله دا خواهش ضرور ولري چې که د مطالعې د پیر نه ئې بيعت وکړه او ورسره ئې د مشاهدې حس هم بيدار وساته نو د شعر وئيلو هنر او تجربه به ورته د پښتو په شعري ادب کښې نوې لارې پرانزي چې هم به ساندې سندرې کړي او هم به د مينې د غنا د نغمې سر زمزمه کړي، هم به محبت ته افاقي قدر و بڅښي او هم به پښتو ته خوندور اثار پېرزوي کړي، هم به شعر له ژبه ورکړي او هم به جانان د لفظونو په رنگونو ښکلے کړي، هم به اظهار مجسم کړي او هم به دلدار وستايي، هم به د امن ترانې ووايي او هم به د ورورۍ نغمې، هم به انسان ته د خپل عظمت ورکه خزانه په گوته کړي او هم به د دغه ورکې خزانې د ساتنې هنر، هم به د ژوند د سپرلي نه د رنگ او رڼا خوشبو کشيد کړي او هم به دغه خوشبو تصوير کړي. هم به د پښتو افاقي قدرونو له ژبه ورکړي او هم به دغه ژبې له د معنې خواږه، هم به د خان پېژندنې د مسلك قبا واغوندي او هم به د قام پېژندنې د اعجاز عسا په لاس کړي، هم به د سقراط جنون په جانانه ادا ياد کړي

او به هم د عقل د پېغمبر په دعا امين ووايي، هم به پښتو خوږه کړي او هم به پښتونولي نغمه کړي او د دې مشق سخن په نتيجه کښې به دا د اياز الله ترکزي يو نوے جنم وي چې مونږ به ورته په استقبال کښې خپلې سترگې په لويه لار کښې غورولي ولاړ يو.

ښاغلی اياز الله هونښيار بنده دے، هغه له دومره اشاره هم ډېره ده ځکه چې هغه د لوړ قائل نه دے، د قلم په ملگرتيا کښې هرې قربانۍ ته غاړه ږدي او د هرې ښې مشورې منلو د پاره لاس په نامه تيار ولاړ دے. د هغه د دې کتاب د چاپ نه پس تر بل کتاب چاپولو پورې به هغه يو نوے اياز الله ترکزے وي او دغه نوے والے به ئې د پښتو د پاره د خبر باعث وي او که خداے کړے او خبر وي نو پښتو به د هغه د پاره د خبر ذريعه وي. هم د دې خواهش تر مخه ئې د ژوند وربشه ډېره غواړو.

په ډېره مينه

سلېمان کامل/مردان

۳۱ مه مئي ۲۰۱۳ء

"لاس کنبې مې قلم دے ياره تا باندې غزل ليکم"

شاعران کوم چې په دوه قسمه دي نو يو ته فطري شاعران وايي او بل روايتي شاعران دي. کوم شاعرانو چې د شاعري صلاحيتونه د ځان سره راوړي وي يعني الله تعالى په تحفه کنبې وديعت کړي وي نو دا قسم شاعران چې کله شعريکي نو د دوي شاعري د بناوت او تصنع څخه پاکه او فطري وي او د داسې شاعرانو کلامونه د دوي د اخلاص په بنياد تخليق کېږي او د دغه اخلاص په وجه ئې کلام دلپذير او دلپسند وي.

دوهم هغه شاعران چې روايتي شاعران ورته وايي نو د داسې شاعرانو خپل شعري صلاحيتونه نه وي بلکې زاړه خيالات په زور و قالبونو کنبې پېش کوي او په کلام کنبې ئې نوي خيالات د نشت برابر وي. د داسې شاعرانو انداز بيان زور او جذبات او احساسات ئې ساړه وي خو شاعري د هغه جذباتو نوم دے چې شاعر ورته د موزون او پرتائيره الفاظو جامه ور اغوسته وي. زلمې شاعر اياز الله ترکزې په يو شعر کنبې وايي:

خان راته شاعر نه ټيکاري هر څه په توکل ليکم
لاس کښې مې قلم دے ياره تا باندې غزل ليکم

اوس نو شاعري کول يا شعرونه وئيل جدا خپل خوند او مزه
لري خو د پښتانه طبعيت، عادت او فطرت که په غور مطالعه
شي نو دا خبره به په ښه شان په ډاگه شي چې د پښتون ذهن او
لکه دواړه شاعران دي. د يو مستشرق خبره ده چې پښتانه
فطرتاً شاعران دي او دغه وجه ده چې د اياز الله ترکزي هم
شاعري ډېره خوښه ده او غواړي چې د شاعرۍ خپل يو کتاب
وليکي: هغه وايي،

طنز خو به کېږي خامخا درباندي
عشق کښې د دې نه څه گزران نشته

او يو بل شعر کښې وايي:

سترگو دې د زړه حالونه وئيل
ما ته ئې ټول پټ رازونه وئيل

خپل زړه ته د تخاطب په حال کښې گویا کېږي او داسې وایي
چې:

اے نادان زرګیڼه
ژړېدلې ولې
زه ستا درد نه بې خبره نه یم

اوس نو که مونږ د ایازالله د شعري شغف په حقله څه هم
وایو نو دومره چې دا زلمی شاعر ډېر د زړه د اخلاصه د شاعری
طرف ته ګامونه اخستل غواړي او که د موصوف شعري تکنیک
لا په څرپوسو دے خو بیا هم ئې جذبات او احساسات
لوستونکیو ته د سوچ موقع ورکولې شي، لکه دې شعر کښې
چې وایي:

دا څنگه ژوندون شه چې پروا دیو بل نه ساتو
په خفګان کښې ډک د وفا منتونه لږ ایا د کړه

او یا لکه دا شعر چې هغه وایي:

زړه مې غواړي چې ځان ته دې نزدې کړم
د جدایی دغه زنجیر د مینځه پرې کړم

اوس نو چې د اياز الله تركزي پورتنی شعرونه ته كه په
غور وكتے شي نو معلومه به شي چې د تاثیر په لحاظ دا
شعرونه چې په كومه زمرة كېنې راځي هغه لوستونكي ته د
سوچ او غور ابلاغ دے او د ادب عالمان وايي چې شعر د
تاثیر په لحاظ كېدے شي يا خو به مرقص وي چې اورېدونكي
له ډېر خوند وركړي او په گډا شر شي او يا به مطرب وي چې
اورېدونكي ته په اورېدو نه مړېږي يا به مقبول وي چې په
اورېدو باندې ته د ذوق سليم خاوند دومره ووايي چې ښه دے
او يا به مسموع وي چې هغه د اورېدو جوگه او قابل برداشت
وي يعني ډېر د معيار نه غورځېدلے نه وي او بعضې شعر ته
متروك وايي او هغه د رد كولو قابل وي ځكه چې څه خوبې هم
نه لري خو د شعر حسن پېژندگلو په دې كېږي چې اورېدونكے
يا لوستونكے مطمئن ځنې شي او طبعيت ته پرې باندې ښه شي

او دا چي الفاظ او معنی دواړه ئې ښه ښکلی وي . دغه عام
محاوري چي استعمالوي اياز الله ترکړي وايي:

"تا وئیلے ماوئیلے" په بلا وولئ
خطاگانې يو بل ته معاف کول غواړي
ترڅو به د يو بل په وینو رنگ گرځو
دا رسم او رواج اوس بدلول غواړي

د موصوف د شخصیت اندازه مونږ د هغه د دې بل يو عام فهم
شعر نه لگولې شو چي چرته هغه د خپل ځان په حقله وايي:

څه چي مې په زړه وي تل ئې په خله راوړم
د دروغو غرونه جوړول زمانه نه کېږي

بل ځای وايي:

ترڅي خبرې تل بدې ته وځي
داسې بې توکې او بې ټول ماسره پرېږدئ

او په دې شعر کښې هغه وايي:

سوچونه او فکرونه چې دې سم وي
نو د خلې وتې لفظونه به دې سم وي

بزرگان فرمايي چې د هر انسان بنيادي ضرورت فکر دے او چې
فکر درست وي نو يقيني ده چې عمل به هم درست وي او د
صحيح اعمالو اثرات به هم درست او صحيح وي ، موصوف
وايي:

خواه که امير وي که غريب د خاکسارو خلقو يار يم
ايسازه، دا وېنا په رښتيا او صداقت کومه

د اياز الله ترکزي په شاعري د اولسي ژوند رنگونه غالب او دغه
حجره او وړوکوالی نظم نې هغه خاکه وړاندې کوي کومه حجره
چې د پښتنو په اولسي ژوند کېنې اهم کردار لري. د موصوف
دا کلام د هغه د چاپېرچل ترجماني پکښې ډېره په ښه طريقه
شوې ده ، «نظم» وړکوالی «به نې په کتاب کېنې ولولئ»

آخر کښې مونږ د اياز الله تركزي څخه هيله لرو چې په راتلونكي
وختونو كښې به د عصري تقاضو مطابق بيا بيا د خپل قلم
وسيله د ژبې او ادب د پرمختگ د پاره د ملك او قوم د ښېگړې
په كار راولي.

ممتاز حسن دولت زې

خپلې خبرې

د هر چا ژوند د مختلفو حادثو او جدوجهد نه ډك وي او دا هر څه د هر انسان د يو بل نه جدا جدا وي او هم دغه شان زما ژوند د ډېرو كوششونو او حادثو نه ډك دى. ما په دې كتاب كښې ډېر په ساده او اسانه ژبه خپل جذبات او احساسات ښكاره كړي دي. كېدې شي چې زما دا كوشش د شاعرۍ په اصولو پوره نه وي خو ما خپل كوشش كړې دى. ځكه چې زما شعر زما د درد درد ژوند زخمي زخمي تصوير دى. زما دنيا څه عجيبه غوندې ده. د هنگامو، حادثو، وسوسو او د ژوند د درد اميزه جنگونو نه ډكه ده. زما د امېدونو سپرلي سوزېدلي دي. په دې دنيا كښې يو سپلگري سېلاني ته نه خو د شفق حسن ورې رنگينۍ په نظر راتلې شي او نه د گلونو معطرې وږمې، دلته گېر چاپېره سوزېدلي كلۍ دي، ايره شوي امېدونه دي، لمبه شوي احساسات، جذبات او كېفیات دي او هم ځكه ما سره زما په دې شاړه او ويجاړه دنيا كښې تر ډېره ساعته څوك د امېدونو ملگرتيا نه كوي نو ځكه زه يوازې يك تنها يم خو پته نشته چې چې زه په دې خپله درد درد ايره ايره او صحرا صحرا دنيا كښې

ولي خوشحاله او پرامېده يم . پته نشته چې زه ولي د سپرلي د رنگونو او بهارونو نه بې پروا يم . د دې وجه به شايد چې دا هم وي چې زه اوس د خپلو دردونو دې جهان کښې دومره بلد شوم چې د نورو د سکون په جهان کښې هم بې قراري محسوسوم .

نو چې زما د زړه دنيا گله وده ده ، خواره زاره ، ازغنه ازغنه او درد درد ده نو ظاهره خبره ده چې زما شاعري به هم د داسې دنيا د محسوساتو په باره کښې وي . ما دا شاعري د خپل زړه د ارمان د انځور د جواز د پاره کړې ده . د خپل زړه د کفياتو د اظهار د پاره او د خپلو احساساتو د ترجماني د پاره .

دې شاعرۍ کښې به د شعریت تومنه هم کمه وي او معنی ، مقصد او بنائست به پکښې هم پیکه پیکه وي ولي بیا هم دا زما شعرونه دي . زما بچي دي او خپل بچي په هر چا گران وي او په ما خو ځکه گران دي چې ما سره ئې په شپو شپو شوگیرې کړي دي . زما د غمونو د دردونو د وختونو ملگري دي . زه ئې چې اوس هم بیا گورم نو زړه ته مې پرې سکون ملاوېږي ځکه ئې د کتاب د محمل په غېږ کښې محفوظوم .

دا ڪتاب ستاسو تر لاسونو در رسولو او مرسته ڪولو ڪنبي اول دَ
 خوب دوست او دَ درخونو ڪتابو مصنف سيد صابر شاه صابر
 مننه ڪوم چي ما ته ئي هميشه زما دَ نثر او نظم دَ راڻي په سفر ڪي
 درني درني مشوري راکري دي او بل دَ ملگري سلېمان ڪامل چي
 محض دَ پښتو ژبي دَ ودې په خاطر ئي گام په گام زما حوصله
 افزايي ڪري ده. ما له ئي داد او ڏاڍ راکري دے او دَ دي ڪتاب
 په ڇاپ ڪولو ڪنبي زما نه هم زياته دلچسپي اخستي ده. بيا دَ
 خوب ملگري ممتاز حسن دولت زي مننه ڪوم چي په خپلو پښتنو
 مشورو ئي زما ارادي وچتي ڪري دي او ما ته ئي دا ورانه
 ماشوره ډېره اسانه ڪري ده.

په مينه او مننه

اياز الله ترڪزے

اے اللہ

جدا نہ کری ہفتہ زما نہ

داتیک دہ

چی جدایی کنسی خوک هر کبری نہ

بیا ہم

د جدایی ژوند خو خہ ژوند نہ وی

دوزخ دوزخ

ناسور ناسور

تنور تنور وی

غزل

سپرلي دي دَ دِي سترگو دَ رنگونو نه شرميهري
موسڪي موسڪي شفق دِي انگو ته هوسهرې

ڪابل ڪَ پهنور دَ ڪَ تيرا دَ او ڪَ سوات دَ
پنستون پڪنبي دردهرې او پنستون پڪنبي قتلهرې

دا بيا دَ چا دَ مستو بنڪلو سترگو فڪر يورم
دا بيا مِي لهونے زِرگے دَ چا ڪلي ته ڪهرې

يو داسي محبوبا چي په ما زلفي راخوري ڪري
بل هبڻ نه ڪوي ڪار زما نه هر وختي تاوهرې

چي ناسته پرېشانه وي سوچونه وسوسي ڪري
په ما چي د راتلو ڪورته ماڻام ناوخته ڪهرې

چي گرڇي ورڪه ورڪه هم ناسازه پرېشانه
ناجوره چي شم ڪله بيا په ما باندې دردهرې

ايازه دَ سپرلو سندرې څنگه زمزمه ڪرم
په وينې وينې بنار ڪنبي مِي له ژونده ويره ڪهرې

غزل

يادونه دې زما دَ زړه بې تاب نه کله وځي
خوشبو ځي دَ گلاب نه، دَ گلاب نه کله وځي

نن شپه راته ته نه ښکاري د ستورو انجمن کښې
چې غواړمه کړنگار مې د رباب نه کله وځي

په تا باندې فدا يمه دا بار بار درته وایم
اقرار وي مختصر خو د جناب نه کله وځي

ستا مينه ده شامله چې زما د تن په خون کښې
سرور چې ورته وايي د شراب نه کله وځي

زړگيه قيامتونه ئې نظر کښې لاوس هم شته
مستي ئې دَ دوو سترگو دَ شباب نه کله وځي

زما دَ پښتونخوا دَ درد احساس به ورته وشي
ايازه راوي خېل چې دَ پنجاب نه کله وځي

غزل

تیاره د ژوند شوه په رڼا بدله
ستا په راتلو مې شوه دنیا بدله

هغه د مینې روایات ئې وړک کړل
لاړه شوه ټوله پښتونخوا بدله

رېباره نن داسې موسکې ښکارېدې
رېباره نن مې ده شها بدله

تا مې د امن زندگي لمبه کړه
تا مې دنیا کړه رهمنه بدله

ایازه سرې سترگې به خو گرځېږي
بس په خندا دې کړه ژړا بدله

**

غزل

زما لہونے زہ دے لہ تا نہ نہ صبرہڀري
لہ تا نہ نہ صبرہڀري جانانہ نہ صبرہڀري

دې خپل لہوني زہ سرہ خہ وکرم ستا کوخہ کښي
د بښکلو حسن ورو شاخوبانہ نہ صبرہڀري

دا تہ چي ورته وايي ستغي سپورې تا نہ خار شم
دا ټول په تا منين دي په اسانہ نہ صبرہڀري

ايازه دا وطن کہ اوس هر خو گلي گولي شہ
خو بيا مي هم زړگي د پښتونخوا نہ نہ صبرہڀري

**

غزل

زما په زړه د غم داغونه دي د شمار نه وتي
زړونه مټين وي همېشه صبر و قرار نه وتي

تازه زخمونه دي په زړه کښې لگېدلي زما
دا تېزابي غشي د شنو سترگو د يار نه وتي

د رقيبانو په طنزونو زه سوزېږم کله
دي اندامونه مې د عشق د انگار نه وتي

هغوي زيلې دومره دومره د خزان بادونو
هغه ملگري دي بېخي اوس د بهار نه وتي

اشنا مې نه پوهېږي وښايي څه لاره ماته
ورته مې کړي منتونه دي د شمار نه وتي

د عشق غمونه هم هغو ته وي معلوم ايازه
چې په ياري کښې وي د بخت د اقتداره نه وتي

**

غزل

جوڙه ڇي گرڇڀڻي او دنيا راته کٽلي
په مينه څارڀڻي او دنيا راته کٽلي

سپوڙمي ته د کٽلو تداره کښي دواږه وړک وي
يو بل ته مو خنډلي او دنيا راته کٽلي

څه لويه خوشحالي مو مېشته کړي وې په زړه کښي
بيلتون مو سوزډلي او دنيا راته کٽلي

ستا سترگي دواږه ډکې شي او ته شې غريو نيولي
تیندک ڇي مې خوړلي او دنيا راته کٽلي

اياز به هم اياز وي بدل به چرې نه شي
ڇي تل ئې ته ليدلي او دنيا راته کٽلي

غزل

پرپر دم درته دا کله مینه ور مه خان سره
دردونه اسويلي به گر خومه خان سره

خوشحاله دښمنان دي گني نې خپله گته
د کله نه چې تا نه گر خومه خان سره

دا تورې تورې شپې دا شوگيرې او ستا يادونه
دېوې د خپلو اوښکو بلومه خان سره

سبا چې جانان راشي زه به خه خه ورته وایم
هم دا کله کرم کله رېښه خان سره

بس پر پرده چې ايازه لېونې شم سودايي شم
يو خو ښکلي د دې کلي گنمه خان سره

**

غزل

زما د زړه په تلو سو کښې ته یې
 گلابه پټ کړه په پردو کښې ته یې

اوس ملاقات نه کېږي ستا او زما
 د سمندر د تل سپو کښې ته یې

ماشوم زړگي مې نور ونه ژړوي
 زما د ژوند ټولو نغمو کښې ته یې

راغی په تا باندې بهار د خوانۍ
 لکه غوتۍ هسې سپردو کښې ته یې

ایاز منین په پلوشو دې یوه
 لکه سپوږمۍ په تورو شپو کښې ته یې

غزل

زۀ تا سرہ خومرہ مینہ خومرہ محبت کوم
 ہرہ ورخ طواف ستا دَ بلی او دَ محلت کوم

زرہمہ درلہ درکپہ مال و زر خہ وی بنائستہ اشنا
 سرمہ درنہ ہم قریان شہ دومرہ سخاوت کوم

لاڑہ عمر تہر شولو خو بیا ہم منع نہ شومہ
 خم راخم گودر تہ اوس ہم دغہ یو عادت کوم

پوہہ یم چہ بنہ دہر گناہ گار او خطا کار یمہ
 تہ رحمان رحیم یی درنہ طمع دَ جنت کوم

دلته دَ غریب پہ غریبی پوری خندا کہری
 دلته دی نظام نہ ایاز خکہ بغاوت کوم

**

غزل

راشه يو ځل بيا په دې لار لاليه
زه دې کومه انتظار لاليه

اوس په ژوندون چې راله را نه شي نو
بيا مې را نه شي په مزار لاليه

څار دې له سرو شونډو له دنگې ونې
زما گلاب زما چينار لاليه

تا سره خوند کوي گلاب په لاس کښې
ما سره غېږه کښې ستار لاليه

دا زه اياز ترکړۍ نيم پاگل شم
چې شي موسم د نوبهار لاليه

**

غزل

دَ دهرې خوشحالی نه نن دَ خان سره خندېږم
جانان به مې راځي ورته به گل پښو کښې غوږېږم

دا نن مازيگر څومره دَ سُرو د مخمور مخمور دے
دَ سرو گلو گلشن کښې دَ شها سره گرځېږم

په دې باندې خو فخر کړم په دې باندې خو وياړم
چې ستا دَ چم مالت دَ لېونو په نوم يادېږم

ايازه بس هم دغه يو ارمان مې دے په زړه کښې
چې کله به په خاوره دَ "يشرې" کښې ولوغېږم

غزل

زما بنائستہ جانانہ لپ راشہ پہ دے لور
زما دَ زِرۂ درمانہ لپ راشہ پہ دے لور

بی ستانہ مے ژوند گران دے حسینہ، تازینہ
پہ ما شہ مہربانہ لپ راشہ پہ دے لور

ای بنکلیہ حسن بارہ، زما دَ زِرۂ قرارہ
دا ژوند مے کرہ شادمانہ لپ راشہ پہ دے لور

دا لاری پہ خندا کرہ، مست مست کرہ گودرونہ
دَ بنکلو شاہ خوبانہ لپ راشہ پہ دے لور

ایاز دے لاری گوری، لپ راشہ پہ دے لوری
دا کلے کرہ روبانہ لپ راشہ پہ دے لور

**

غزل

ستا دَ چم خاوري ، گردونه مې يادېږي
ستا کوڅې، ستا دېوالونه مې يادېږي

دَ دې ښار دوپړن ماحول کښې بلا تنگ يم
دَ خپل کلي گودرونه مې يادېږي

ستا وړې وړې خوږې خوږې خبرې
اف دَ تېر عمر وختونه مې يادېږي

سر دې وځوري دا دَ ښار رنگ او رڼا لا
دَ کچه کلي کورونه مې يادېږي

دَ اياز پکښې دَ خوږ زړگي سکون دے
ښار چې ستا شي څمه غرونه مې يادېږي

**

غزل

خداے زدہ چہ بیا بہ خومرہ مثنیان لاندی قتلہری
پہ بام باندی ولارہ دہ نری نری خندہری

دَ تورِی لوپتی دَ مقبشونو نہ دِی خار شم
دا زلفی دِی پہ شا کرہ تورہ شبہ نہ سبا کہری

دا بنار دَ پینور ہم لارہ بنار ناپرساں شہ
ہغوی پکنی لویان شول چہ پہ ہبش ہم نہ پوہہری

اوس ہغہ دَ "بارِی" او دَ چینو "تہراہ" دوزخ دے
مرغی پکنی ہم خاخکی خاخکی تندِی نہ ورتہری

سپرلے دے کہ سپورمی دہ، کہ شفق دے کہ ایاز دے
ستا حُسن ستا خوانی تہ ستا بنائست تہ ہوسہری

غزل

گلاب گلاب رہدے رہدے بہار رالہ پکار دے
بنہ بنکلے یو جانان جانان نگار رالہ پکار دے

دَ گردِ پنبتونخوا موسم کنبی سوز دَ ساندو گلہ دے
سہرلے دے دلته راشی کندھار رالہ پکار دے

زما دَ باغ گلونہ دَ بل غارہ کنبی خانگہری*
زما، زما پہ خاورہ بس اختیار رالہ پکار دے

دا پولی سوہدلی غواری نوي بہارونہ
یو بنکلے رھمنا بنکلے مالیار رالہ پکار دے

ایازہ دَ "صابر او دَ کامل" پہ بدرگہ کنبی
سفر دَ پنبتونخوا دَ غزلزار رالہ پکار دے
اسید صابر شاہ صابر، سلیمان کامل

غزل

تورو تورو سترگو دې رنخور کرمه
حُسن شغله باره دې چور چور کرمه

عشق دې دَ بڼې توبڼې نه وويستم
مينې دې ملنگ کرمه مجبور کرمه

خيال دې دَ خورو زلفو اسانه نه دے
زه خو ئې په دار لکه منصور کرمه

نوره مې دَ بغض لمن خيرې کړه
نوره ورورلي دَ خپل تربور کرمه

نن ئې وې ايازه ټوله ستا يمه
راشه چې دَ خپل سر دې سندور کرمه

**

غزل

شبخہ نن ځنگہ تہ راغلے مہخانې ته
 د ساقی لاس کښې چې گورې پېمانې ته
 داسې ښکاري شین خالی درته گډهېري
 چې خوشحاله داسې ښکاري تورې شپې ته
 د ایمان د گډوډۍ خبرونه غواړه
 ټینگ به نه شي په قیامت کښې جرمانې ته
 ډېر په خیال څه کۀ دې ډکه پیاله وڅښه
 ځان به پاک ساتې واعظه زمانې ته
 خدایه خبر مې کړې د پلار نیکۀ دستار ته
 خدایه خبر مې کړې د مور او خور برقعې ته
 هسې نه د ډېره شرمه کچه نه شي
 تہ چې داسې برنډ برنډ گورې اښې ته
 اے ایازہ تہ یواځې داسې نه یې
 داسې ډېر راځي په پټه مېکډې ته

**

غزل

ستا دَ غم خواږه دردونه راسره دي
که تَه نه يې ستا يادونه راسره دي

ما هم تا له دي راوړي مړاوي کېږي
راشه واخله خو گلونه راسره دي

اوس دَ زور او شور نه ډېر يم پرېوتلی
په دې خه که تاريخونه راسره دي

خو گوتمې خو اوچې پانې ، رومالونه
ستا دَ مينې يادگارونه راسره دي

زر به نه لرمه کور کښې خو ايازه
بنکلي بنکلي کتابونه راسره دي

**

غزل

خفه ټوله دنيا وي جانان چې مې خفه شي
په مخ ئې خورې زلفې وي د ورځې توره شپه شي

وي هسې بې قراره او گمنامه شانې گرځي
چې زه ئې نامه واخلمه بيا جوړه تماشه شي

چې نه وي راسره اظهار کوم په چغو چغو
چې راشي مخامخ نو د وېنا جذبه سره شي

يو ځل ئې ديدن وکړئ په نظر زما د سترگو
هله به روغه خلقه زما مينه دربنکاره شي

زه ټول به کړمه هېر د بېلتانه هغه وختونه
يو ځل که د اياز جانان خوږه خوږه نغمه شي

**

غزل

د مینې ابتدا کوم له تا جانانه
دے زړه رابونکې حسن ستا جانانه

د زړه نه معصومه او طبیعت نه یې ساده
مخ د سپوږمۍ په شان څلېږي ستا جانانه

په لاره څې او کوي عجیبه عجیبه نڅرې
زه دې کړم په خان باندې شېدا جانانه

نور مې تیارو کښې ژوندون گران دے
زلفې لرې کړه له مخه چې شي رڼا جانانه

زه ایاز بې وسه پاتې شم هلته بیا
خدا خدا کښې چې زړه رانه یوسي په خدا جانانه

**

غزل

را به شي ملاو به شي كله خو په لږ يوه ورځ
ناست ومه يواځې وم په انتظار يوه ورځ

وخت مې تېرېږي په څه حال كېنې تا ته څه پته ده
تا پسې چې گرځېدم د لېونيانو په معيار يوه ورځ

زه په تا متين يم يقين به دې بيا راشي
د عشق انتها به ووينې په دار يوه ورځ

ناگهانه مې رامنډه كړه كوڅې ته
ستا د بنگړو چې مې واوږېده شرنګار يوه ورځ

هم هغه راپورې خاندې چا ته چې د زړه حالونه وایم
خبر دے وبه كړي يقين ايازه ستا په گفتار يوه ورځ

**

غزل

هغه راغلی زمونږ کور ته په بانه بانه
خان گرانوي خپلې ترور ته په بانه بانه

اے زما گوډی لږنې وگوره په کور کنبې
کوي سوالونه کشرې خور ته په بانه بانه

د چاڼو پټې خلاصې دي ترور نه به نې راوړم
منت کوي لگیا ده مور ته په بانه بانه

په بلۍ راوڅېړه چې زما خبرې واورې
خوړوي جامې گوري زمونږ کور ته په بانه بانه

ترور مې ونیلے اوږه راله لامده که ځکه شو ناوخته
خان خلاصوي لگیا ده ورور ته په بانه بانه

**

غزل

دېر زيات دي ظالمان ستا د کلي خلق
مړه به مو کړي تهمتيان ستا د کلي خلق

مه ورکوه از مېښت ته زما مينه اے جانانه
درباندي تنگ به کړي زمکه او اسمان ستا د کلي خلق

وښې کړل غزارونه په رنگ رنگ زمونږ په مينه
اوس جوړوي نوي غشي نوے کمان ستا د کلي خلق

په هر رنگ او په هر ډول که په مونږ وکړي دوي ظلمونه
شرمنده به تل وي په جهان ستا د کلي خلق

محبت که گناه ده بيا خو دې وکړله ايازه
سزا که راکړي خدايان ستا د کلي خلق

**

غزل

ستا نه بغير جانانه دنيا توله پيکه پيکه ده
زما د ژوند ياره منشا توله پيکه پيکه ده

خوب خو زما د سترگو نه خفه تلے دے
سپوږمۍ خلہ هم ستا توله پيکه پيکه ده

ما خپل ژوند ستا مينې ته وقف کړلو
ولې زما فېصلې باندې دنيا توله پيکه پيکه ده

اے ايازہ غلے او صابر په هر حال کښې اوسه
په حقيقت کښې هم دنيا توله پيکه پيکه ده

پښتونه وروره

ولې دې پرېښې ده پښتو زما پښتونه وروره
 زما پښتونه وروره
 زما پښتونه وروره

انگرېزان چې ورته وايي گرېټ پټان
 پښتون نه وي په ځان کېږدي نوم د ځان
 ستا خاص مقام دے په دنيا کېښې ځان وېرته
 جوړ شه د پښتون د روایاتو قدردان

او ته ولې هېر وې خپله وفا او هم ننګونه وروره
 زما پښتونه وروره
 زما پښتونه وروره

دا څنگه پښتون يې چې په پښتو شرمېږي
د مورنۍ ژبې په ځای په انگرېزي خوښېږي
ورك به شي دنيا نه او صرف نوم به دې شي پاتې
د پښتون په ځای په انداز د مغربي گرځېږي

پښتو کړه راژوندۍ چې درته حېران شي ټول ملکونه ورور
زما پښتونه وروره
زما پښتونه وروره

د پښتون د مشرانو د تاريخ مشاهده وکړه
د پښتون د تنگ او ناموس مظاهره وکړه
چې پښتو به نې گټله او سر به نې باييللو
د پښتون د تورې او غېرت مظاهره وکړه

پت، ښېگړه، توره، وفا او تنگ خپل کړه اے گلونه وروره
زما پښتونه وروره
زما پښتونه وروره

**

خطونه

د مینې ډک د رنگه ډک
 چې به مې لیکل په توره شپه کښې
 کله گل کله سپوږمۍ
 کله لېلې کله بدرۍ
 ستا صفت به مې کولو
 چې کله خط به مې لیکلو
 خو افسوس کومه ډېر
 چې ته زمانه شوه او زه ستانه شومه
 نو اے د زړې مینې زوره یاره
 بس احسان به دې منعه
 راواپس کړه اے جانانه
 ما ته خپل هغه خطونه

غزل

سترگو دې د زړه حالونه وونيل
ما ته نهې تول پټ رازونه وونيل

نن زمونږ اغيارو اعتراف وکړه
مونږه ته نهې رنگ رنگ غرونه وونيل

مور دې جنتي شه برکت شه پرې
تا ورته زما حالونه وونيل

راغله او بوسه نهې رانه واخسته
خان سره نهې خار گلونه وونيل

خلق راته گوري په شکي نظر
چا ته دې خپل پټ خيالونه وونيل

خومره متاثره شه اياز په عشق
نن نهې ډېر دردمن شعرونه وونيل

غزل

اوس به ستا دَ کَلې تمنا کوم
دې نه پس به خوښه یاره ستا کوم

ډېر راباندې گران یې تَه یقین وکړه
دا خبره زه تاته رښتیا کوم

تَه چې چې نو زه دې چا ته پرېښومه
زه به چا ته نوره واوبلا کوم

ژوند هم لکه مرگ هسې سخت شوی دے
زه چې زندگي ستا نه جدا کوم

زه ایاز به ستا نه گيله نه کوم
خیر هره خبره به صفا کوم

**

غزل

ما خو خپل خان گنه زما نه شولو
وس مې ډېر وکړه خو پخلا نه شولو

په خپله مينه زه پېښمانه نه يم
درد ئې له مانه چې جدا نه شولو

هر چا د ظلم انتها وکړله
زړه مې په مينه کښې خطا نه شولو

په دغه لاره ئې له تلو منع کړم
زما همدرد چې وه رسا نه شولو

واړه دنيا له ښکلو ډکه ده خو
ولې يو ښکلی هم زما نه شولو

اياز پرې خپله خواني وبائلله
خو زما خپل تقدير زما نه شولو

**

غزل

هېر به کړمه تا کېږي به دا څنگه
شم به د بل چا کېږي به دا څنگه

ستا د احساس بوي چې دے ما سره ملگرے دے
خوب کښې وينه تا کېږي به دا څنگه

ستا تصوير خو نقش دے خاص د زړه په سرزما
مخ ته گورم ستا کېږي به دا څنگه

مينه کښې که زه شمه ټول ذرې وجود
بيا هم غواړم تا کېږي به دا څنگه

مينه د اياز چې ده ډکه له اخلاصه ده
مونږ به شو جدا جدا کېږي به دا څنگه

**

غزل

ڇنگه به گيلي ماني کومه اوس هغه ته
يو ذره سکون چي مي هم نه راخي دي زړه ته

ستا رقيب هونيوار وه زه به مينه ڪنبي پاگل ومه
وغور ڇهدم زه چي د قبلي نه نمر خاتنه ته

پنبي مي په مزل شولي ٻولي ڙبه مي غوسه ده
يو پوٽي احساس هم په والله ڪه ڪهري ده ته

خه خو به ڪهدل ايازه ڪار د محبت چي وه
خود به اوس تاودهرم د بيلتون دي يخ ساره ته

**

غزل

چې وکړي چا سره نيکي هغه ختمېږي کله
واني چې شور کوي ډېر زيات هغه ورېږي کله

چې ملاو شي او جدا شي که لږ ساعت د پاره وي
روغ نيتې چې ملگرې وي هرېږي کله

دروغ دورغ وي رشتيا کله ورکولې شي
رشتيا د دروغو په پردو باندې پټېږي کله

خه ساده دي هغه خلق چې تلي مينه د دولت سره
پاکه مينه په دولت باندې خرڅېږي کله

په حلاله کښې سکون دے په حرامه کښې کړاو دے
په حرامه کښې سکون درته ايازه ملاوېږي کله

**

غزل

پوئ نئ یم چي سترگي مي نن تا پسي ژرېږي ولي
زړه قلاړوم نن شپه نئ قلاړېږي ولي

لکه د مار مي خوري ستا غمونه پرېږدي مي کله
په دلاسو ئي کر مه سترے نئ رضا کېږي ولي

زما او ستا مينه چي خرگنده په دنيا شوه
زمونږه پاکي مينې ته دنيا دومره سوزېږي ولي

چي دواړه يو شو او وړان شي په مينځ کښي دېوالونه
سترگي به زما او ستا بيا يو بل نه شرمېږي ولي

ايازه هره شپه يو چل جوړوي راته رقيب
نگهبان مي دې الله دے نئ ويرېږي ولي

**

غزل

ستا ميني رانه جوړ کړلو پاگل
 ځکه خپلو پردو کوڅه کښې جوړ کړلو غوږل
 گرځم په کوڅو کښې گورم در په در
 لټوم لکه بټور چمن کښې گل
 دردونه اسويلي دي په زرگونو او لکونو
 قطار کښې دي يو ځي راځي ورپسې بل
 کله خو واوره څو خبرې د سوز د ډکه زړه
 زه ارمني يم ستا د ښکلي تور وړل
 تر څو به درته وایم بس دے وس مې نه رسېږي
 بې جانانه راته گران دي په دنیا کښې وسېدل
 اے الله زه اياز ستا بنده يم خاکساره
 په دنیا کښې خدایان خلقو ولې خان له جوړول

**

غزل

خپل به کړمه تا راشه يو ځل بيا
مه پرېږده ته ما راشه يو ځل بيا

پټ به دې په زړه کښې له دنيا کړمه
ويرېږمه اشنا راشه يو ځل بيا

کله به راځي زړه مې پوښتنه کړي
ملامت نه کړې ما راشه يو ځل بيا

ياره زمونږ د ديدنونو کړه راياد وختونه
ستا دې قسم وي په وفا راشه يو ځل بيا

دشمنانان چې دې خوشحاله په خان نه کړې
زړونه مات کړه د دنيا راشه يو ځل بيا

**

سپوڊمی

اسمان د ستورو ډك دے
 سپوڊمی د ټولو نه ښائسته ده
 د دې په شان پكښې بل نشته
 هم داسې زما په زړه كښې
 ستا مخ لكه سپوږمی ده
 د ټولو نه جدا يې
 ته زما د زړه سپوږمی يې
 ته زما د ژوند رڼا يې
 ته بې رويه بې ریا يې
 ته زما ښائسته شها يې

غزل

تہ زما شہ مالہ خیلہ نبنانہ مہ راکوہ
 ہرہ ورخ اشنا نوہ دوکہ مہ راکوہ

ہرہ ورخ راتہ وایی چہ سبا لہ بہ راخم
 پہ دروغو ما لہ ہر وخت دلاشہ مہ راکوہ

بس دے زما شہ پہ رشتیا او صداقت سرہ
 فضول اخوا دہخوا ہسی بانہ مہ راکوہ

ضروری نہ دہ چہ خیل بہ وی ہر وختی محفل کنبی
 اظہار د محبت لہ بیا اشارہ مہ راکوہ

تہ بہ توقی کوہ ما بہ خان مر کہے وی
 ما لہ پہ توقو کنبی د مرگ اشارہ مہ راکوہ

**

ازمہنت

اے نادانہ زرگيه
 ژړېدلې ولې
 زه ستا د درد نه بې خبره نه یم
 اے نادان زرگيه
 ستا مولا، ستا مالک
 چې دنيا باندې قادر دې
 او.....
 زما مينه نې په جانان کړه
 ازمهنت کوي زما
 چې خومره مينه کوم
 زه د هغه کبرژن
 مغرور اشنا سره

غزل

توله توله شپہ کنبی نہ راخی خوبونه
رانه تاو دي ستا خيالونه ستا فکرونه

حال به درته خه وایم زه د داسی وخت
چې درته وایی را روان یمه راخم، کوه انتظارونه

گلّه ته مالک یی د بنائست د گلستان
زه تا باندې قربان یمه ستا واخلمه غمونه

ما درته ونیلی اے زرگیه هېڅ علاج نې نشته
کړېږه اوس ژړېږه او نصیب دې شه دردونه

ایاز به درته خه وایی چې خه به ده تهرېږي
زما سوچونه ستا دي او هم یوډې ږل خوبونه

**

يادونه

هر وخت ورك ورك وي

زما پاگل توب

ستا په يادونو كښي

لكه چي زما

خه واسطه نه وي

دنيا سره

صرف ستا يادونه

بس صرف ستا يادونه

زما ملگري دي

زه ئي ملگره يم

زما دهرې لارې

هر پړاو

خواره ملگري

پاخه ملگري

غزل

نہ مہي جانان نہ محبت پاتې شے
هغه سرور او نہ لذت پاتې شے

زما او ستا وه تعلق د مينې
خدای خبر چې ولې محبت پاتې شے

دومره زخمو نه مې خوړلي خلقه
اوس ئې د شمار څه ضرورت پاتې شے

د خوشحالي او غم دي خپل خوندونه
د يو اظهار ته څه حاجت پاتې شے

ايازه اوس خو د هوس ياري ده
اوس دلته کوم ځای ادميت پاتې شے

**

جانانہ

اے جانانہ شاہ خوبانہ

زہ تا پسې چي گرخم

تا گورمه تا گورمه

سترگي مي رند بري

ستا دنه ليدو په وجه

په سرو شگود رېگستان کښي

هم د ازغيو په لاره خمه

د هجر هواگانې ظالمانې دي

بي واره واره اولوخي

زه ئي مات کړم په د ا شان

لکه اوچه ونه پرېوځي

هر سړي زما دښمن دے

زخمي کوي مي په ځيگر

نوا ۛ جانانه ۛ جانانه

زما لېمو کښې ته يې

او هم په دعاگانو کښې

زما عبادت

او حاجت کښې ته يې

کوم فرياد خپل الله ته

تا ترې غواړم تا ترې غواړم

بل مي هېڅ هم پکار نه دي

ستا محبت مي دے پکار

ستا رخسار مي دے پکار

ۛ جانانه ۛ جانانه

دوہ شعرونہ

پہ تورو مچو مہ د نزدی نہ گوزار کرے دے
 دا مہ ورتہ د خپلی مینہ اظہار کرے دے

ستا یمہ تول تہ خان پہ دی خبر کرہ
 ما ستا د الفت نہ کلہ انکار کرے دے

**

لیکڼه به مې ستا نوم بیا زر به مې شلولو
باني به مې کتلې یاره ستا د هېرولو

پوهېږم ملاقات راسره نه کوي جانانه
بیا هم ستا کوڅه کښې دا عاشق به گرځېدلو

خدای خبر چې د چا د خوب تعبیر شولې ته
ما به هره شپه په خوب کښې ستا دیدار کولو

په زړه کښې او دماغو کښې مې ستا مینه پرته ده
خبرو کښې د خلې به هسې ستا نوم را وتلو

سوچ وکړه ایازه که څه حل نې درسره وي
گني دا حادثه بس ده ستا د ژوند د ختمولو

**

غزل

خومره غمونه مې زغملي د شمارلو نه دي
ما خومره اوبنکې تويولي د شمارلو نه دي

د يو مسکا په طمع اتگي مې اوچ شول
ما خومره خوبونه دي ليدلي د شمارلو نه دي

بې واره بې خطره هر سرے گوزار راکوې
په زړگي مې داغونه لگيدلي د شمارلو نه دي

لکه ماشوم غوندې ژړا مې ټوله شپه کړې ده
زړه مې سلگۍ داسې وهلي د شمارلو نه دي

کله واييمه ايازه تا وکړل ځان سره په خپله
په ځان مې بوجونه انبار کړي د شمارلو نه دي

**

غزل

د مینې او ښکلا وختونه لږ رایاد کړه
په چیر چار کښې د ژړا وختونه لږ رایاد کړه

دا ته چې لارې او زه دې پرېښودم یک تنها
د گرځېدو هغه جوړه وختونه لږ رایاد کړه

تا به وعدې کولې هم تا به ماتولې بیا
د معافۍ او التجا وختونه لږ رایاد کړه

دا څنگه ژوندون شے چې پروا د یو بل نه ساتو
په خفگان کښې ډک د وفا منتونه لږ رایاد کړه

دا یو احسان مې ومنه چې قابل مې کړې په خلقو کښې
ما ایاز چې به درته ښودل سبقونه لږ رایاد کړه

**

راشہ راشہ

راشہ راشہ اے جانانہ راشہ
 دومرہ لری رانہ لاری ولہ
 خوا لہ مہ راشہ
 خوا کنبہ مہ کنبہ نہ
 دا د ہجر شہی دہری او پدی دی
 سپوہمی تہ گورم تا یادومہ
 کلہ خوراشہ او زما د زہ ورووہ
 کلہ خو ما سرہ خو پدی خو پدی خبری وکریہ
 دہرہ مودہ وشوہ اے جانانہ
 زہ ستا پہ انتظاریم
 زہ ستا لاری تہ گورم
 دا د تنہایی وختونہ رانہ واخلہ
 بس یو خلی تہ راشہ
 لری رانہ مہ خہ
 راشہ راشہ بس دے راشہ
 ما سرہ غارہ غتی شہ
 او بس دے اوس پخلا شہ

غزل

خُٔ مینه چي ستا او خُٔ مینه چي زما شي
يقين وکړه جانانه چي بدلہ به دنيا شي

زه هم به د جنت د هواگانو نه خوند واخلم
زما به هم رنگيه ستا په مینه کښي دنيا شي

ستا ښکلې او خوږې خوږې خبرې مې دمه کړي
برېښونه د درد مند زړگي مې ښه شي په خدا شي

اخلاص مې محبت سره پخه ياري ده کړې
د حسن د جادو اثر دې ماسره پخلا شي

ايا زيمه د خپل زړه د محمود سره خوشحال يم
په کوم طرف چي ځم ترلې لاره راته وا شي

غزل

جانانه د نظره به شي خان مۀ جوړوه
په اوږو تپو سترگو دې ژوند مۀ خرابوه

د خان په دښمنۍ باندې اخته نه شي گل رنگه
له قصده په دې خاورو کښې خان مۀ بربادوه

خبره زما اوږه او خبر هم زما اخله
زما غمژن زړه په جانانه نور مۀ کړوه

گلاب دې د خوانۍ نه شرمېدلی دي پرون
گلشن ته کډه راوړه سپرلي ټول وتختوه

اياز دے د زړگي د باز په سپوري باندې ناست
ته دۀ سره يو څو لحظې ضرور ناسته کوه

غزل

بېگانه يم ستا په ياد کښې ژړېدلې ټوله شپه
يقين وکړه چې ډېر يم دردېدلې ټوله شپه

له ويرې او له ترهې بې پروا يمه اشنا
ستا هجر کښې يم دومره سوزېدلې ټوله شپه

تصوير ته ستا د مخ په ننداره وم ټوله ورځ
بيا سترگې مې په خوب کښې ژړېدلې ټوله شپه

زما د زړگي زور په کمېدو شو يم خبر
دا ته چې مې د څنگ نه بيلېدلې ټوله شپه

خبره د اياز په سر کښې هسې شورېده
تیاره وه خو بيا هم ته ما ليدلې ټوله شپه

**

خه په مخه دي بنه

دا ته چې خي جانانه

او خامخا جانانه

نو په تحفه کښې به زه درکړم تاله

خو قيمتي خيزونه

واخله پندو کي نې کره

زما د شپې خوبونه

زما سکون د ورځې

زما انا او ناموس

زما د زړه د کچکول ماتې تکرې

يو مې کتاب چې مې ليکله دے هم ستا د پاره

هغه گلونه ئې په پانه پانه

تول مراوي شوي چې دي

خان سره خپلې وعدې

او خپل لوظونه يوسه

تا چي د تللو اراده کړې ده
 نو تا خالی لاسونه څنگه پرېږدم
 بيا به مې زړه شوکېږي
 دا زما شان هم نه دے
 د پښتنو د عظمت دغه ادا
 تا سره هم پالمه
 زما او ستا د تعلق د وخت خواږه درکوم
 واخله د خان سره دا ټول يوسه
 او څه په مخه دې ښه
 که بيا راتلې زه به هم داسې يم
 لکه چې اوس مې په سرو سترگو پرېږدي

غزل

مستو خنداگانو دے شوکلے دے
روغ دے رانہ سم زرگے ورلے دے

خار دے دغہ گل دے پانہ پانہ شم
تا چہ خپلو زلفو کنبہ بنلے دے

یو زہ نہ یم دلہ ہر مٹین، عاشق
ستا حسن تتلے دے، تگلے دے

دا چہ پہ ملک ملک دے مشہور پہ تنگ
دا زمونہ دے خاورو ختو کلے دے

خار دے شمع رویہ، شغلہ بار مخ نہ
تا پرے خپل مٹین ایاز سہزلے دے

**

هغه څه چې زه ئې په تا باندې شېدا کړم

ستا ښکلې مخ لکه سپوږمۍ

ستا سترگې غټې غټې

ستا سترگو کښې وفا ده

ستا سترگو کښې حيا ده

ستا کتل سپوږمۍ چې وي په بام

ستا شرمېدل

لکه په وريځو کښې چې پټه شي سپوږمۍ

ستا خدا ده عجيبه

ستا خدا سره گلونه په خدا شي

ستا خواره واره زلفان

په قطار پکښې پراته چې وي گلان

ستا خوږې خوږې خبرې

په ما لگي ملغلرې

ستا خواني ڪنبي رنگيني وه
 ستا بدن ڪنبي مدهوشي وه
 ستا خواني او هم بنائست
 درنگونو يو گلشن دے
 راتہ بنڪاري بناپيري
 په دنيا ڪنبي مالڪان تول د بنائست
 ستا بنائست ته نه رسپري
 ما چي به خاڪه په خپل سوچ ڪنبي جوړوله
 ما به چي ليدلو په خوب ڪنبي كوم تصوير
 هغه تول خواره رنگونه
 جانانه.....

تا ڪنبي وو موجوده

هغه سترگي

بالکل تاراته وئيلي وو

ڊهرې بنائسته دي

د ټولو نه جدا دي

تاوئيل او هم تاوئيل

ستا سترگي يادومه

ستا سترگو کښې مستي وه

هم شوخي وه ډېره زياته

ډکې وې د شرارت نه

اوس واوره که نې اورې

هغه سترگي اوس ژړېږي

هغه سترگي اوس رڼدېږي

ستا د نه ليدو په وجه

ماتہ یاد دي

کہ تا تہ یاد شي ماتا تہ وئيلي وو
 زہ اودہ شوے نہ وم پہ ہغہ شپہ کنبی
 تولہ شپہ مي کري وو سوچونہ
 د سپورمي شپہ وہ
 خونولو مي ستا د پارہ نوم
 کلہ سپورمي
 کلہ بہ مي وي چي تہ ني ستورے
 کلہ جانان بہ مي گنلے
 کلہ بہ گل راتہ بنکارہ شوے
 کلہ بہ حورہ د جنت وي
 لگيا بہ ومہ خان سرہ

پوهېدم نه چې ته څه يې
 ستا حسن کښې سادگي ده
 ته ښائسته يې ډېره زياته
 دارښتيا وېنا کوم
 ستا په رنگ به بل څوک نه وي
 اوس هم چې کله کله
 سپوږمۍ په اسمان کښې راښکاره شي
 ته زما په سترگو راخوره شي

پښتنو زلمو

اے د پښتونخوا پښتنو زلمو
 اے تنگیالو او گلالو زلمو
 تاسو د چمن گلونه تاسو د اسمان ستوري
 اے خړو پرو پښتنو زلمو

مومند يا هشتنغر، خېبر که جينا کوړ دے
 خټک يا اچکزي، باگرام دے که کونړ دے

دستورو په شان ټول يو توريالو زلمو
 اے د پښتونخوا پښتنو زلمو

فخر په پښتو او پښتونخوا کوئ
 راشي په غېرت وياړنه لا کوئ

اے د لرې برې شاه زلمو زلمو
اے د پښتونخوا پښتنو زلمو

په تنگ او په غېرت وطن ډك د خوشحالی كړه
بيا گوره ورته خنده ديدن د شين خالی كړه

اے مستو شاه زلمو مړنو زلمو
اے د پښتونخوا پښتنو زلمو

دا د گلو باغ د میوو ډك پالنه غواړي
دا له غلچكيو او يرغلگرو ساتنه غواړي

اے تركزيه قربان له تركزو زلمو
اے د پښتونخوا پښتنو غواړي

خو ځل مې درته ووي چي په تا باندې شېدا يم
په قسم نې درته وايم په قسم نې درته وايم

زما نوم چي ستا نوم سره يو ځاى شي
دا څومره بنكلي بنكاري لكه تا لره پېدا يم

اكثر ورك ورك گرځېدم ستا يادونو كښې
په مثال د لېوني دنيا نه بې پروا يم

**

غزل

لاڙي د ژوند دې ټول رنگونه يوږل
موري د ژوند دې امېدونه يوږل

چې به تصوير مې نې لمبو کښې وه تل
زما د سترگو نې خوبونه يوږل

لکه د وينې به وه په تن کښې
رانه د مخ نې سره رنگونه يوږل

لکه زمونږ چې پېژندنه نه وه
زما د لاس نه نې لاسونه يوږل

اوس نه رغېږم او نه مرم ايازه
باوړي نور ټول مرضونه يوږل

**

د سادہ حسن ملکہ

زہ نہی د حسن سادگی ته فکر یورم

د مُسکا په چپو کښې نه شوخي وه

مخ ته نه کتنه د کتاب وه

گلایي سترگې نه دکې د خماره

په کتو کښې نه اثر لکه د بازو

تورې زلفې نه درازې

خبرو کښې نه اثر د جادوگرو

کله رتل کوي غصه شي

کله خوږه خوږه گویا شي

کوي اداگانې په تېزه تېزه

کله کوي خبرې

لکه چې وي په خوب کښې

کله خوش مزاجه گنډېري

يا خماره گویا وي

په مثال د رندانو

مخ نې څلېږي په مثال د سپوږمۍ

سترگې نې پر څېږي په شان د ستورو

نه شونډو له رنگ

نه سترگو کښې رانجه

نه جامې شوخې شوخې

نه لاسونو کښې ښکري

نه پښو کښې پاترېب

بيا هم وه خوږه خوږه ايازه

دا د ساده حسن ملکه جينۍ

سندره

تہ زما شہ زہ بہ ستا شم دا وعدہ در خہ کومہ
 تا بہ خوشحالہ زہ ساتمہ
 تا بہ خوشحالہ زہ ساتمہ

پہ سترگو کنبی مسکا او پہ شونہو دې خندا وي
 وړک دې شہ ستا بلا دې پہ بل چا وي
 د دنیا ټولې خوشحالۍ بہ ستا پہ پنبو کنبی وشیندمہ
 تا بہ خوشحالہ زہ ساتمہ
 تا بہ خوشحالہ زہ ساتمہ

ستا پہ مینہ کنبی عجیبہ غونډې احساس راسرہ مل وي
 چې تہ نہ یې ستا یادونه انکارونه خوبیا تل وي
 خیال کوہ پہ ترکیزي گني مړ بہ شمه
 تا بہ خوشحالہ ساتمہ
 تا بہ خوشحالہ ساتمہ

غزل

ما درته په لاره کښې گلونه دي شيندلي
ته به راځې ما دېوالونه رنگولي

دا ښکلې هواگانې چې راځي ستا د طرفه
يادونه د خوشبو دې د مستۍ نه گډېدلي

ستا د ښائست په مخکښې گونکې شي زما سوچ
د تعريف ټول الفاظ مې د دماغو نه وتلي

يادونو ته دې ووايه چې نور نه راځي اوس
شپه مې شوگيره وي خوبونه مې د سترگو تختېدلي

په انتظار کښې د اياز سترگې شوې مرغۍ مرغۍ
خوبونه نوي نوي په لېمو کښې مې نيولي

خوند

په توره توره شپه کښې
 د ژمي په جړۍ کښې
 چې جانان در سره نه وي
 د يادونو سلسله کښې
 په لاس کښې دې قلم وي
 هم پروت وي په کاغذ
 د ليکلو دا خوندونه
 چرته نه وي بله شپه کښې

خوبه خوبه

سترگي دې خلا کوي
 مخ دې د مسکا نه ډک
 شونډې له خندا کوي
 ته ډېره خوبه چې يې
 ستا ملگرتيا خوږ کړي ما
 هو! د خيالو کوږ کړي ما

غزل

په هوا کښې شمعي بلوې راته پاگل ښکاري
مینه په زوره چې کوي راته پاگل ښکاري

په حقیقت کښې په رښتیا باندې دا کېږي کله
ته چې په خوب اعتبار کوي راته پاگل ښکاري

په محبت کښې کړاو وي خامخا لایه
ته پکښې شپې چې رڼوې راته پاگل ښکاري

خپل خپل وي یاره په نه خه پردې کېږي کله
اوبه په ډانگ چې بیلوې راته پاگل ښکاري

بعضي خبري هم د خان نه پتول غواړي
رازونه تول بيانوي راته پاگل بنكاري

جانانه واوره پردي كله ستا نسب جوړوي
د بل بجي چي خپلوي راته پاگل بنكاري

بد د دنيا نه ورکېدې شي كله وه جانانه
خپل خان چي هسې کړوي راته پاگل بنكاري

كله مې زړه كله دماغو ته رجوع ايازه
ته چي د زړه هر وخت مني راته پاگل بنكاري

پوڻننه

تانه پوڻننه کوم، لڙ راته ووايه
 څوڪ چي په چا گران شي
 يا ورباندې ښه لگي
 نو ايا دې ته مينه وايي
 اخر په دې کښې څه کېږي
 يا پکښې هم دا کېږي
 دانن سبا چي په ماشوي دي
 هر وخت مې زړه ويرېږي
 هم نرے نرے خوږېږي
 کله زړه مې وي وړک وړک
 خوبونه مې حرام وي
 سکون مې تبتهدلے وي
 يا ايا دې ته مينه وايي
 کله ښائسته ښائسته خوبونه وينم
 کله لوے لوے امېدونه تړم

کله باران وي د یادونو
 کله د جدایی په اور سوز پر مه
 خه عجیبه غوندې وجود نې دے
 خه د موسم پته نې نه لگي
 کله هر خه راباندې ښه لگي
 کله هر خه راباندې بد لگي
 کله دنیا پورې هم تنگ شمه
 زړه سره زړه چې کله یو شي
 بیا دا سلسلې وي په چپو چپو
 کله اظهار ته مې زړه کېږي
 کله هېڅ وئیلې نه شم
 کله هېره کړم دنیا ټوله
 خواخوږي خبره دا ده
 راباندې گران به مې هېر نه شي

غزل

ورڪ به ڪڙو غمونہ راخہ چي نوڀ دنيا جوڙہ ڪڙو
راخہ زما جانانہ چي ژوندون نہ وفا جوڙہ ڪڙو

تا تہ بہ زہ ماتہ بہ تہ پڪڻي ٻيڪارہڻي مدام
تورہ شپہ ڪڻي بہ سپوڙمي د رنا جوڙہ ڪڙو

تولي د حسن رناگاني دي پہ ما وشيندہ
د ہجر توري شپي نہ بہ ٻيڪلا د سبا جوڙہ ڪڙو

گرانہ جدائي وي دا بہ مو دہر وڙوي
ورڪہ شہ بناريہ اوس بہ خنگل ڪڻي قلا جوڙہ ڪڙو

پہ مينہ ڪڻي ايازہ د گيلو خبري نہ کوي خوند
معاف بہ ڪڙو يو بل او مينہ بہ بيا جوڙہ ڪڙو

د زړگي ځان

خپل زړگي راته پاگل ښکاري
 يا ويرېدونکي يا بزدل ښکاري
 دے چې په تا دے منين شوے ياره
 د غم سپېرو باندې شين گوشين دے
 دا چې تا پسې کړېږي مدام
 چې مخامخ شي بيا ويرېږي ولې
 دېر زيات ئې پوهه کړمه
 دلاسي هم ورکړمه

خونا دان دے نہ پوہ پری
 چہ سلگی وہی ژر پری
 نوبیا دے کلہ چپ کپری
 کروی مہ شام دام
 ہم مہ تولہ شپہ وینن ساتی
 تہ دھر خہ نہ خبر یی
 زہ پہ تا باندی مثنیم
 تا تہ پتہ دہ جانانہ
 ناخبرہ پہ ہبغ نہ یی
 اے زما زرگی تہ گرانہ
 اے زما د زرگی خانہ
 اے زما بشکلی جانانہ

غزل

د بل په کار کښې کار لرل زما نه نه کږې
 بې تپوسه او بې واره گڼېدل زما نه نه کږې
 زړه مې غواړي چې هر چا له خوشحالي راوړمه
 ښکلي او خواږه خوږونه پتول زما نه نه کږې
 زه تل احسان د خپل محسن د یو ذرې منجه
 د محسانو پښې وهل زما نه نه کږې
 زه به خپل خان په خوشحالي ترې نه لوگۍ کړمه
 د ضدبازی په دریاب کښې ډوبېدل زما نه نه کږې
 لکه مرهم غونډې پکار شمه زخمونو لره
 څوک بې گناه زخمي کول زما نه نه کږې
 څه چې مې په زړه وي تل نې په خله راولم
 د دروغو غرونه جوړول زما نه نه کږې
 په نه خبره که ایازه څوک خفه شي رانه
 هغه انسان پخلا کول زما نه نه کږې

**

وروستے خواہش

اے ژوندونه اے ژوندونه
 لږ صبر وکړه لږ غوندې ایسار شه
 بیا درسره خم بیا درسره خم
 بس یو ځل مې ورته پرېږده
 چې یو ځل ورسره ملاو شو
 د زړه حالونه ټول چې ورته ووايم
 بیا درسره خم بیا درسره خم
 ښکلې مخ ئې په قلم جوړ دے
 او زلفې ئې په اوږې کښې وریځې
 شنې سترگې ئې ډکې د کشش نه
 هم سرې شونډې ئې لالونه
 دا جلوي ټولې د هغې دي
 خو لږ د تلو نه مخکښې
 په سترگو کښې هم ساه کښې
 هم خوبونو او یادونو کښې
 او په دې زرگي کښې

نې وساتم
 نو بيا درسره خم بيا درسره خم
 زه كه هر چرته يمه
 دا په قسم وايمه
 فاصلې د ژوندانه كه راشي
 مينه به مې نوره هم سېوا شي
 چې نې وغواړم
 او ورپسې ژاړم
 لږ خو نې وگورم
 لږ ورسره كېنېنم
 شوې وعده خپله پوره كړم
 غېږ ترې نه چاپېر كړم
 او مخ تندي باندې نې ښكل كړم
 نو بيا درسره خم بيا درسره خم

غزل

زره مې غواړي چې خان ته دې نژدې کړم
د جدایی دغه زنجیر د مینځه پرې کړم

زه د مېخانې ارمان هېڅ کله نه کوم
شوندې شراب او چشمان نې پېمانې کړم

دا دنیا راته فضوله شان ښکاره شي
هر کله چې زه گزر په هدېرې کړم

چې ورته گورمه ایازه تل کړېږم
وېم چې خطونه دې وسوزم ایرې کړم

**

غزل

ماشاء الله ، سبحان الله، ماشاء الله، سبحان الله
ستا مخ ته په کتو شوم د خپل خانه بې پروا

سترگو کښې حيا او په شونډو نې مسکاده
په کتو نې مړېدل نشته شاهکار دے د الله

لکه چې د جنت نه چرته حوره وي راغلي
ما داسې حسن چرته وه ليدلي په والله

اے لويه مالکه د اياز زړه له صبر ورکړې
د حسن پلوشې به نې کړي د زړه په رنځ اخته

غزل

د سترگو په لېمو کښې دې اشنا زه گرځومه
د زړه په اندېښنو کښې دې اشنا زه گرځومه

ستا حسن او گفتار د نورو خلقو نه جدا دے
سپوږمۍ غوندې په ستورو کښې دې اشنا زه گرځومه

ستا د سترگو په کتو مې زړگۍ زخمي زخمي شه
د زړه په پرهرو کښې دې اشنا زه گرځومه

خبرې چرته وانه ورې اشنا د. رقيبانو
تل په وسوسو کښې دې اشنا زه گرځومه

ايازه چې د مينې د ښکلا خبرې وکړو
ژوندون ئې په سلگو دې اشنا زه گرځومه

منت

يو سوال درته كوم

يو منت درته كوم

د ژمي د شپې په جړۍ كښې

خوك زما غوندې كښې ورك نه كړې

د شپې د سپوږمۍ په رڼا كښې

خوك زما غوندې كښې لوټ نه كړې

زما زړه خو دې ټوټې ټوټې كړه

زړه د بل چا چرته ټوټې نه كړې

دا سوال زما ومنه

دا منت زما ومنه

گني.....

ازار به درېسې شي

بڼېرې به درېسې شي

د معصومو عاشقانو

د بي وسه انسانانو
 هسې نه چې لعنتي شي
 هسې نه چې ازاري شي
 او ايازه ورته وايه
 ازاريان كله وي خوشحاله
 لعنتيان تل وي بي قراره
 بس.....

دا منت زما ومنه
 مينه كوه په مخلصي
 ياران كوه خونه په لالچي

غزل

تا کرم لهونے جانانه تا خو سم پاگل کرمه
ژوند کښې دې دانه وانه او پانې لکه گل کرمه

تا چې شنې سترگې په رنجو کړې ډکې تورې
سنگدلې اے قاتلې زه دې د خان قاتل کرمه

اے د ښائست ملوکې تا ته څه پته ده
زه دې ستي نانځې په کاکل کرمه

خبر دے که ویرېږې د دنیا د تهمتونو نه
راشه په خوبونو کښې چې توله شپه دې ښکل کرمه

يو ځل دې را وکتل بيا دې هېڅ پروا ونه کړله
اياز په غم اخته دې هر وخت لارې ته کتل کرمه

غزل

بس دے اوس ئي ھير ڪرہ
غمونہ ترخ لائدي بس گھر ڪرہ

بيا به تهره وي لاسونه به مروڀي
موقع ده لاسونه ترې چاڀير ڪرہ

عبث ڙڙهڀره مه تڪرہ شه همت وڪرہ
ڪرہ نوڀ دنيا جوڀره تهر په ھير ڪرہ

په شان د جانان يا جانان د خان په شان ڪرہ
ڪه خدا نه وي هغه هم خان سره دلگير ڪرہ

بس دے اوس ايازه لري ترې ڪمبل ڪرہ د غفلت
تڪرہ شه رابهدار د خلقو لڙ ضمير ڪرہ

**

مايوسه

سترگي مي د اښکونو درياب درياب دي

او ته راته وايي چي په تق تق وخانده

زه د دنيا نه مرور گرځمه

د زړه لگېدو راته منت مه کوه

زه د حالاتو نه مجبور یم

هم بي وسه او رنځور یم

زړه مي ډېر زيات درد ډېري

بيا هم فرياد کولې نه شم

زما زخمو نه لاتازه تازه دي

زما زخمونه لاتازه تازه دي
 بل گوزار زه زغملي نه شم
 ما به چي رنگين رنگين خويونه ليدل
 دهغي تولونه يادونه جوړ شول
 ما خو وئيل چي خوشحاله محفلونه به وي
 افسوس چي زما خواهش په تنهائي بدل شه
 هر طرف ته لوگي او هم لمبي دي
 ته اياز ته وايي چي نوې کور جوړ کړه
 نوزه.....

نوے کور نوې قلعه څنگه جوړه کړم
 په داسې دزا داسې غوږل کښي

غزل

ژړوي مې ستا خواږه خواږه يادونه
سوزوي مې ستا د هجر سره اوروڼه

پېښوره! ستا په غېږه کښې دمه شم
چې مې ستره کړې د نور وطن ښارونه

"پښتانه" څه لېوني څه پاگلان دي
"نړوي" د مشرانو "گمبدونه"

نور قامونه په تاريخ ليکلو بوخت دي
يو پښتون د سوزوي خپل تاريخونه

نور دې څومره حسن وستايم محبوبې
د اياز خو دا دي چاپ شول کتابونه

**

غزل

تا پسې په کړاو کښې څه کم پاتې نه وه
 زما زړه کښې چې یاره نور دم پاتې نه وه
 دا د تقدیر دا نې کار فېصلې عجیبه
 میا ملا د بابا چرته چم پاتې نه وه
 نن څه ډېره موده، پس چې ما ولیده
 پخوانۍ حسنې نې بېخي سم پاتې نه وه
 ستا غمونه اېمل ما چې غاړې له وړه
 سترگې اوچې زما پکښې نم پاتې نه وه
 څه گډون جوړې شته ستا ضمیر کښې اشنا
 چې زما غوندې کس درنه هم پاتې نه وه
 رنگ په رنگ ستا درانه چې وړل ما ایاز
 ستا په لاس کښې منم نور ستم پاتې نه وه

**

غزل

سوچونه او فکرونه بدلول غواړي
خفه خپله دنيا پخلا کول غواړي

راښه شي سپرله بيا به رنگينۍ شي
گلونه په هر خوا باندې شيندل غواړي

تا وئيلي ما وئيلي په بلا وولۍ
خطاگانې يو بل ته معاف کول غواړي

تر خو به د يو بل په وينو رنگ گرځو
دا رسم او رواج اوس بدلول غواړي

راځئ چې ورته يو شو اے اياز
غماز زمونږ په مينځ کښې زغلول غواړي

**

غزل

غزل

زما پہ سترگو کنبی خو ستا خھرہ ده
چي ستا پہ سترگو کنبی دَ چا خھرہ ده

زۀ ئي قدم پہ قدم لوت کرم چور کرم
دا دَ رهبر او رهمنا خھرہ ده

دلته ژوندي خۀ مري هم ويرېري
دَ خوف نه ډکه دَ هر چا خھرہ ده

نن مازيگر پيکه پيکه غوندي دے
نن مراوې مراوې دَ شها خھرہ دے

ايازه سوي سوي وينې وينې
زما دَ بنکلي پښتونخوا خھرہ ده

**

غزل

کله مې سوچونو کله فکرونو کښې ټوکېږي
کله مسکا کله خدا شي او په مخ باندې ګډېږي

د الفاظو په جامه کښې جوړ راته درياب شي
کله يو غزل شي په کاغذ باندې ښکارېږي

سرونه او سازونه ټول پکښې راجمع شي
يوه ښکلې شان نغمه شي په سينه کښې مې غږېږي

يوه نوې دنيا جوړه شي او ښکلې شان ماحول شي
ټول رنگين خويونه شي او په سترگو کښې اوسېږي

ته د اياز د اظهارونو حوصله يې
کله شي راز د لعل غوندې سترگو کښې پرکېږي

غزل

هسي د دروغو په بانو باندې راضي شوم
د گلو په بدله کښې په ازغو باندې راضي شوم

ضد ئې زما د ضد نه سل چنده زورور وه
اخر د خپل خان په بدلېدو باندې راضي شوم

د حسن سرې لمبې ئې وې دومره گرمه ورې
زه يځ لکه د واورې ويلېکېدو باندې راضي شوم

ايازه ورته وايه چې بله لار مې نه وه
ځکه خو نقصان اخستو باندې راضي شوم

غزل

دردونہ نی تہل ما سرہ پرہدی
گل لکہ د غاتہول ما سرہ پرہدی

لہ شی زما تہلی خوشحالی ورکری
زہہ می خفہ لکہ بھلول ما سرہ پرہدی

ترخی خبری تل بدی تہ وخی
داسی بی توکہ او بی تہل ما سرہ پرہدی

ایازہ ہر خفہ لہ ما نہ واخلی
خو یو خادر او یو پکول ما سرہ پرہدی

**

دیدنی

ديدن

ستا ڄومره بنڪلي مخ دے
 ستا ڄومره بنڪلي سترگي
 ستا مخ باندې حيات
 ستا سترگو کني و فاده
 ستا سترگي چي غريزي
 رها ورته پسخري
 کله با نه چي راخواره کري
 لکه په عالم چي توره شپه کري
 ستا په خدا سره گلونه راتوکري
 دکوه قاف بنا پيري تري نه شرميري
 زلفي دي شيندلي دي
 رانجه دي لگولي دي
 ستا خوږي خوږي خبري
 لکه چي اورمه سندرې
 ما بنڪلي بنڪلي ډهر ليدلي
 دومره خواږه راباندې نه دي لگيدلي
 مسته خواني او مدهوشه بدن
 بس شپه ورځ چي کومه ستا ديدن

غزل

زما په زړه کښې نې رازونه کتل
خکه نې ټول زما خطونه کتل

د جنگ د پاره نې بانې جوړولې
په ما نې پوري تهمتونه کتل

مسکۍ مسکۍ به په ژړا شوه ورته
چې نې د خپل زرگي زخمونه کتل

څه عجيبه نې مشغله لرله
چې ما د پاره نې غمونه کتل

رقيب اياز نه په قلاړه نه دے
د يار کوڅه کښې نې خاپونه کتل

غزل

زما په حال باندې خندا مه کوه
خبرې گلې شا په شا مه کوه

گوړه شکرې به دې خله کښې وې تل
اوس مې سېزې د طنز وهنا مه کوه

دنيا د هېچا نه دا فاني ده
مينه، امېد د دې دنيا مه کوه

ايازه نه راځي جانان نه راځي
بس سترگې سرې نوره ژړا مه کوه

وړو کوالے

نن د کلي په حجره کښې
 پاس په چټ باندې یوازې
 خپل یادونو سره ناست وم
 د کلي د پوالونو ته چې گورم
 لارو کوڅو ته چې گورم
 هغه منډې مې یادېږي
 هغه لسوې مې یادېږي
 پولو او پټو ته چې گورم
 بوټو او باغونو ته چې گورم
 هغه د مارغانو شور مې یادېږي
 د کلي یو یو منظر ته چې گورم
 ما ته پکښې ښکاري خپل وړو کوالے
 اوس ابـــــاده ابـــــادي ده

غزل

ذکر د بی وفا جانان کول عبث دي
هم په تهر عمر باندې ارمان کول عبث دي

د گیلې څاے او خاطر چې پکښې نه وي
هغه انسان سره خفگان کول عبث دي

بس دے زړه دې پوې کره اے ایازه
بی وفا پسې د اښکو باران کول عبث دي

**

غزل

زړه ورکولو کښې تاوان نشته
مینه کولو کښې څه گران نشته

زلفې دې بیا دي خورې کړې لېلا
نن پکښې ولې سره گلان نشته

طنز خو به کېږي خامخا درباندي
عشق کښې د دې نه څه گزران نشته

څنگه به درشي درله خوب ایازه
په ننۍ شپه چې دې جانان نشته

**

غزل

غتيو غتيو سترگو ئي زما خوبونه وړي دي
په مخ ئي استگو لکه انار گلونه کړي دي

خبر دے لږ ايسار شه په ديدن باندې دې موږ نه يم
ما ورته په اوچو شونډو دېر سوالونه کړي دي

راشي په خوبونو کښې او ښځ مې زړگې وچيچي
زلفو د کمڅو نه ئي تور ماران جوړ کړي دي

مه اودرېږده ماته تل ما به کړې بدنامه ته
ما ته ئي په نرمو شونډو دا سوالونه کړي دي

څنگه به اياز د خپل جانان نازونه نه وړي
خلکو د بدرنگو هم دېر نازونه وړي دي

**

يخې اوبه

د جون مياشت وه

سخته گرمي وه

مزدۀ کښې ناست وم تلم کار خانو ته

يو ماشوم مې اوليدۀ

ډېر ښکله او ښانسته وه

منډې به نې وهلې

کله په تېزه او کله په وړو وړو

د گادو رفتار سره به سم روان وه

کله په مینځ کښې به ئې گېر هم شه
 او د مرگ په غاړه باندې تلو
 کله کله یو دیکه به ئې هم وخورله
 د کوم گاډي په اړخ باندې
 خپل قسمت ئې غوښتلو
 په مخ ئې عاجزي وه
 هم لاچارې او بې بسی وه
 په لاسونو کښې ئې بوج
 د خپل خان او د خپل کور
 د بورډ په ستاف ولاړ وه
 او دا یو اواز به ئې کولو
 یخې اوبه یخې اوبه
 دوه روپی گلاس

غزل

سوچونہ او فکرونہ چہ دے سم وي
نو دَ خلے وتي لفظونہ به دے سم وي

هر کله وينا چہ دے درنہ وي
خود بخود نور عملونہ به دے سم وي

عملونہ چہ صالحہ دے شروع کرل
بيا په خپله کردارونہ به دے سم وي

ايازه چہ د خپل کردار حفاظت وکړې
تول خيالونه او فکرونہ به دے سم وي

**

چې څوک تلې دې بيا کله دې راغلي
هېڅ حاصل به نه کړي ډېر که په فرياد شي

دا چې تلله خامخا په دغه لاره
زما سوچ به نې د قېد نه څنگ ازاد شي

يو ځل بيا که مې په ژوند خوشحالي راشي
سوال کومه که پوره مې دا مراد شي

د اياز نه واخلي تل داسې کارونه
چې د خوار غريب کورونه پرې اباد شي

**

غزل

روغ ڪه لڀون یم ته به می نه هیر پری
 تر څو چي زه ژوندی یم ته به می یاد پری
 ڪله چي سپرله می د اسمان په غبر ڪنڀي لوبی کوي
 تر څو چي دا زرځی زما سینہ ڪنڀي لوبی کوي
 ته چي روح نی او ڪه ونه بس بدن ڪنڀي می گرځی پری
 تر څو چي زه ژوندی یم ته به می یاد پری
 سپرله گلونه چي توکي پری رنگ په رنگ پکښي
 خزان پانې چي پرتي وي څنگ په څنگ پکښي
 خزان ڪه د سپرلي نی لکه هوا په ما لگي پری
 تر څو چي زه ژوندی یم ته به می یاد پری
 ڪله سترگو نه چي اوبښکي خوشحالي ڪنڀي ځي
 ڪله سترگو نه باران چي بي وښي ڪنڀي ځي
 غم ڪه خوشحالي وي بس په سترگو ڪنڀي غر پری

د ژمي په باران کښې دواړه ژامې چې درزېږي
د اوږي په باران کښې مستي چې راوړېږي

د ژوند هر لمحہ کښې د اياز مخ ته اودرېږي
تر څو چې زه ژوندۍ يم ته به مې يادېږي

ما ته ئي ووايي

ته عبث په مامه ساته نظر
 زه ستا د خيالونو هېڅ نه كوم قدر
 په ما اوتا کښې فرق ډېر دے
 زه اوتۀ نه يو برابر
 زما مثال لکه د سپوري
 ستا مثال د اوړي نمر
 زه يم د گلاب گل
 ته ئي د لارې يو کنکسر
 زه د ژمي يخ سحر
 زه د چمن غونډې رنگيه
 ته د صحرا غونډې بنجر
 زه د سپرلي مسه هوا
 ته د خزان سپور نفلر

زه وږمسه ډكه د خوشبو
 ته بي خونده شور لكه د بحر
 زه دالي يم د خوبونو
 ته يي شپه لكه د هجر
 زه تعبير د سرو گلونو
 د بلاگانو ډك سستا مقدر
 زما اوستا انداز جدا دے
 سوچونه زمونږ نه دي برابر
 اياز شيدل هلك د كلي
 زه تازه غوتی د پېښور

غزل

خان راته شاعر نه بنڪاري هر خه په توکل ليکم
لاس کښې مې قلم دے ياره تا باندې غزل ليکم

حسن ستا څوک هم چې په شان د سپوږمۍ وگڼي
دغه دي ناپوهه زه په دوي پسې خندل ليکم

څنگه ئې زه خوښ کړمه د زړه نه راته گرانه چې ده
هغه که ده حوره که لیلی نوم پرې د گل ليکم

په ليکلو کښې کېدے شي چې سحر شي نن ايازه
شعر پسې شعر او بيا ورپسې بل ليکم

غزل

کہ تہ د حد نہ پورے وخی راتہ حال وواہ
کہ مے پہ زہ کنبے تنوخی راتہ حال وواہ

پہ لارہ ستا د پارہ خبر دے بیا بہ نہ کنبہنمہ
کہ تہ پہ شا کتو پرے وخی راتہ حال وواہ

ستا د دیدن سرہ سحر او مابنام بنہ تہرہری
کہ پہ پتہ مخ د کورہ وخی راتہ حال وواہ

مینہ دے اوس ہم د اعتبار د کورہ نہ دہ وتی
اخلے کہ اور لکہ د دروزے راتہ حال وواہ

ایاز بادشاہ نہ دے چے خان لہ محمودان وساتی
ایاز ملنگ سرہ بہ وخی راتہ حال وواہ

دوہ شعرونہ

مخ تہ پہ کتلو دی مجبور یمہ
 وجہ ستا د حسن دہ رنخور یمہ
 ما چرتہ کنبی غم لیدلے ہم نہ وہ
 ستا د بی رخی د لاسہ چور یمہ

**

لوپتہ

يو ځلې مونږ كره راغله مېلمستيا باندې وه
 ورسره نورې جينكې هم وې
 زه به د كوره بهر نه وتمه
 خود نظر په چاپېر چل كېنې مې هغه مېشته وه
 غرمه كېنې كور ته لارم
 كوټې نه ننوتم
 په كټ كېنې پرې وتم ستومانه غونډې
 د كټ تر څنگه وه خوړنده لوپتېه رنگينه
 دا د هغې وه زما زړه كېنې چې وه
 زر مې راكش كړه تر سينې مې راوړه
 بيا مې په مخ كړه راخوړه ملگريو
 لكه شراب چې مې وي ځكلي بلها
 هسې مدهوشه شومه
 زما خيالونه په مستې سر شو
 څه عجيبه شان خوشبويي وه پكېنې
 ما وې كه دا مې په سينه پرته ده
 هغه چې زه ورپسې ډېر لېوال وم

غزل

خبره توله زما سپينه ده، منې او كه نه
ورسره اوس هم زما مينه ده، منې او كه نه

كه عمر تېر نې د خوانۍ شه، زه پرې بنه پوهېږم
هغه مې اوس هم گل ورينه ده، منې او كه نه

عشق كه ډېر كړم بنديوان لكه د عمر قېدي
خوزه مې خوان، خوانه مې مينه ده، منې او كه نه

زه مې په هر بنكلي ورتلې شي حسن كور نه يمه
دا جذبه توره نه په سپينه ده، منې او كه نه

ايازه ما ته كه په هر څنگه نظر را گوري
خو ما ته اوس هم دا نيازينه ده، منې او كه نه

**

غزل

اشنا ته رانه لارې ستا غمونه رانه نه ځي
دا ستا د يادولو عادتونه رانه نه ځي

نه دې تپوس وکړه نه خبر دې ماله راکړه
گرانه بې تپوسه خو څوک هم د چا نه نه ځي

دې بدو حالاتو رانه ډېر روڼه جدا کړل
د وينو خوشبويانې ئې اوس هم له ما نه نه ځي

ډېر زيات مې کړوي دا ستا بې رحمه دي يادونه
اوچ مې شو چشمان اوس نور رودونه رانه نه ځي

اياز فخر کوي په خپل کلتور په خپل تهذيب
پښتون يم پښتانه مې عادتونه رانه نه ځي
